

AZ EGY-ÜGYEK HASZNÁRÓL

Elment Farkas János tudományszociológus, a hazai szakma egyik alapítója. Nem rövid élete alatt csinált mindent, amit egy magyar professzornak illik. Alapított, s majd vagy 15 évig vezetett tanszéket [a pesti Műegyetemen], avatták díszdoktorrá máshol, évekig szervezett [persze nem egyedül] akadémiai kutatóintézetet, elnökölt nemzetközi bizottságokat, nagyon sokat tanított [ezt szerette igazán szenvedélyesen csinálni]. De ami igazán fontos, ami megmarad, az, hogy volt egy igazi ügye. Amelybe belevágott még fiatalemberként Veszprémben az ottani egyetemen, s amelyet gondozott, öntözött, ápolt élete végéig. S amelytől nem kevés függ Magyarország gazdasági boldogulásában. Nagyon korán rájött arra, hogy a mérnök társadalomtechnikus [is]. Hogy nem tudja alakítani maga körül a világot, ha csak a technikához ért, s a technika önmagában, még ha nagyon korszerű, s ha vallásos áhítattal is leszünk iránta, nem számolja fel a lemaradást. Ellenkezőleg, társadalmi elmaradottságunk konzerválja technikai hátrányainkat. Márpedig, félévszázada azt hisszük, ha behozzuk a legjobb külföldi berendezéseket, mindent egycsapásra megoldunk.

S hogy ez másként legyen, „társadalmasítani” kell a mérnökképzést, a műegyetemeket. Ebben Farkas nem maradt egyedül, sokan, mérnökök inkább, mint volt bölcsészek, támogatták. De akár mellette volt az egyetempolitika, akár éppen nem, ő keményen hajtotta legfőbb - egyetlen ügyét. Mindenki körülötte persze, friss tejet: új technológiát, virágzó ipart akart. De a tehenek közben majdnem senkit sem érdekeltek. Most már kikerülhetetlenül át kell venni Farkastól az egy-ügyet. Ha tejet szeretnénk, figyeljünk többen és gyakrabban a tehenekre.

-tp-